

Donna Ashcroft

Kerstgeheimen
in de
Schotse Hooglanden

1

Zodra ze de lange oprit opreden herkende Merry McKenzie het huis van haar tante Ava van de foto's die de oudere vrouw haar had gestuurd. De afgelopen weken had ze het schilderachtige blauwgrijze huis met dubbele gevel en zijn gebogen rieten dak en hemelsblauwe voordeur, omlijst door kronkelige Schotse heuvels, in haar geheugen gegrift.

De taxichauffeur reed voorzichtig over de ondergesneeuwde weg en Merry drukte haar neus tegen het bevroren raam naast haar. Er be kroop haar een angstig voorgevoel toen ze de verscheidene dierenverblijven, een grote kas en iets wat waarschijnlijk een prachtig glinsterend, met witte sneeuw bedekt, onoverzichtelijk moestuintje moest zijn. Door de hele tuin heen waren grote diersporen en Merry vroeg zich af of een beest zich had verstopt achter een willekeurige boom of sneeuwbank en zelfs in deze omstandigheden nog wachtte om aan te vallen. Ze was er zeker van dat er beren in Schotland voorkwamen. En had een van haar oudere broers haar niet ooit verteld dat beren mensen aten als ze omkwamen van de honger? Ze slikte toen de taxichauffeur voor het huisje stopte. Toen bekeek Merry de voorgevel met zijn prachtige glas-in-loodramen en de met sneeuw bedekte slingers van klimop die de bakstenen als een enorme groene sjaal omsnoerden. Ze had prompt een déjà vu. Ze zag een kersenrode jeep rechts van het huis geparkeerd staan onder een geïmproviseerd afdak dat beladen was met overblijfselen van de laatste sneeuwstorm. Een witte Ford Ranger was er krap naast geparkeerd en er was een vers bandenspoor te zien vanaf de hoofdweg tot aan de parkeerplek. De lichten in het huis waren aan en Merry vermoedde dat haar tante ze aan had gelaten voor haar komst.

‘Nou, we zijn tenminste aangekomen, al is het vijf uur te laat,’ meldde de chauffeur nors op de kenmerkende Schotse zangerige toon toen hij zijn deur opende en uitstapte. Merry trok haar laptop-tas naar zich toe en slikte. Vanaf haar huis in het groene Hertfordshire had ze al ruim twee jaar niet meer zo’n verre reis als naar Schotland gemaakt, laat staan dat ze in een vliegtuig was gestapt. Ook zij stapte uit. Haar hart bonsde luid van de adrenaline in haar lijf. Ze negeerde het ijs dat meteen haar enkellaarsjes bedekte en haar sokken doordrenkte. De chauffeur tilde haar drie koffers naar de drempel van de voordeur en keek om zich heen. ‘Dus de tante die je sinds je jeugd niet meer hebt gezien, in wier huis je een maand logeert om voor haar dieren te zorgen, is al vertrokken naar India?’

‘Ja.’ Merry zuchtte. Ze wenste dat ze niet zoveel had toevertrouwd aan deze vreemdeling tijdens de lange reis van het vliegveld hiernaartoe. Maar ze kwamen vast te zitten in het verkeer nadat de snelweg was afgesloten vanwege stormachtig weer, haar telefoon was leeggeraakt en ze wilde toen even niet aan haar ophanden zijnde avonturen denken. Wat als de chauffeur een moordenaar was en wat als hij besloot om terug te komen als het donker was? Haar maag kromp ineen. Toen zwaaide de deur open en werd er een vrouw zichtbaar in een lichtblauwe trui waarop in zwierige gouden letters op de voorkant PAS OP OF JE EINDIGT ‘OPGESLOTEN’ IN MIJN VRIEZER stond gedrukt.

‘Merry?’ vroeg ze terwijl ze haar hoofd vooroverboog naar de taxichauffeur, die haar groette, vervolgens zwaaide vanuit het auto-raampje en snel wegreed. ‘Ik ben Rowan Taylor. Ik run het café in Christmas Village en woon daarbeneden, nog geen kilometer hiervandaan.’ De oudere vrouw wees ergens over Merry’s schouder heen, maar gaf haar geen gelegenheid om te kijken. ‘Je tante Ava vermoedde al dat je wat later zou zijn en vroeg me hier te wachten zodat ik je binnen kon laten. Helaas moest ze een paar uur geleden weg. Ze vond het zo jammer dat ze niet kon blijven om je zelf te verwelkomen. Maar haar vliegtuig naar India staat op het punt te vertrekken.’ Ze tikte op haar horloge alsof dat alles verklaarde.

‘Ik dacht al dat ze al zou zijn vertrokken,’ zei Merry. Ze voelde zich schuldig, want ze kon niet eerder dan vandaag reizen vanwege haar hondenuitlaatservice. Een van haar vaste klanten lag afgelopen

avond nog tot laat in het ziekenhuis en Merry was de enige die voor haar oude poedel kon zorgen. ‘Mijn mobiel was onderweg leeggeraakt en daarom kon ik tante Ava niet zelf bellen.’ Merry liet achterwege dat de taxichauffeur de in de auto aanwezige autolader de hele reis had ingepikt.

‘Maakt niet uit.’ Rowan stapte naar achteren, de warme hal in. ‘Kom binnen, meid, het is koud.’ Merry pakte een van haar koffers en Rowan pakte de andere twee en leidde haar naar een smalle gang, langs gesloten brede deuren aan weerszijden van haar tot ze in een grote boerenkeuken kwam. Het was een driehoekige ruimte die de hele achterkant van het huis besloeg. Ondanks de grootte was het er knus en verbazingwekkend warm. Er stond een rustieke eikenhouten tafel aan de linkerkant van de kamer, met vier stoelen met een hoge rug. Eromheen was een kleine keukenruimte met een donkergrijze houten porseleinkast, een wit aanrecht en een diepe gootsteen. Een weelderige groene fluwelen sofa waarop dekens waren gedrapeerd stond aan de andere kant van de kamer voor een open haard met daarboven een brede houten schoorsteenmantel. Iemand had die vol gezet met klimop en kerstversiering en rechts stond een grote spar die overdadig versierd was met veelkleurige kerstballen.

‘Dit is de favoriete kamer van je tante,’ zei Rowan terwijl ze Merry’s koffers op de grond zette, naast de deuropening die naar een trap leidde. Merry plaatste de koffer die zij droeg ernaast. ‘Ze heeft het hele huis gistermiddag voor jou versierd, omdat het vandaag 1 december is. Als het donker wordt, zie je ook de in de tuin verspreide lichtjes. Er is een kerstboom in de woonkamer aan de voorkant van het huis, maar als je op je tante Ava lijkt, zul je het grootste deel van de tijd hier doorbrengen.’

Een zilvergrijze cyperse kat liep vanuit de hal de keuken binnen en bekeek hen allebei met nieuwsgierige groene ogen.

‘Dit is Simba,’ legde Rowan uit, terwijl de staart van de kat heen en weer zwaaide en hij dichterbij het knetterende haardvuur toe kwam. ‘Chewy, het konijn van je tante, moet hier ook ergens zijn...’ Ze doorzocht de ruimte en haalde haar schouders op. ‘Hij verstopt zich waarschijnlijk. Hij en Simba zijn de beste vrienden, dus je kunt ze gerust alleen laten. De andere dieren verblijven in de tuin, in hok-

ken of ze lopen vrij rond. Ava heeft ze vandaag al verzorgd, dus je hoeft niet meer naar buiten.’ Ze keek uit het grote raam boven de gootsteen en fronste. ‘Het begint weer te sneeuwen. Ik kan beter vertrekken voordat mijn auto vast komt te zitten.’

Merry boog haar hoofd terwijl haar maag samentrok bij de gedachte dat ze alleen werd gelaten. Ze wist dat dit zou gebeuren toen ze had afgesproken om de hele maand december op het huis en haar tantes uitgebreide dierenverzameling te passen, maar dat maakte de realiteit niet minder eng. Het werd al donker en ze was ver verwijderd van de bewoonde wereld. Er kwamen allerlei doemscenario’s in haar op. Ze zette haar laptop op de tafel en veegde haar zweterige handpalmen af aan haar lichtgele trui. ‘Heeft mijn tante instructies achtergelaten voor wat ik moet doen?’ Ava had beloofd om zowel schema’s voor de dieren als tips over alles wat Merry moest weten achter te laten: van waar ze eten kon kopen in Christmas Village tot hoe ze het vuur aan moest maken.

‘Ja.’ Rowan gebaarde naar een rechthoekige map boven op een koel-vriescombinatie voordat ze Merry wees op een paar roze, blauwe en groene post-its die op verschillende meubelstukken waren geplakt. ‘Het meeste van wat je moet weten staat in die map.’

Rowan liep naar de koelkast en tikte met haar vinger op een blauwe post-it die op de voorkant was geplakt. ‘De rest vind je op deze dingen. Dit is het nummer van de dierenarts. Jared Dunbar woont al jaren in het dorp en hij kan je helpen met al je vragen over de dieren of bij noodgevallen. Mijn nummer staat eronder voor als je iets nodig hebt of behoefte hebt aan een praatje. Ava heeft tegen me gezegd dat ze instructies heeft achtergelaten over een aantal belangrijke familiezaken die ze jou wil laten afhandelen. Ze wilde het je zelf uitleggen, maar...’ Rowan hief haar handen vragend omhoog voordat ze weer naar de koelkast wees. ‘Ik heb een stoofpotje en een vers brood van het café voor je meegebracht. Er is wat groente en er zijn wat andere maaltijden die ik zelf heb gemaakt. Kom snel naar het café. Ik beloof je zelfbereid eten en een dorp met mensen die staan te popelen om je te ontmoeten.’ Ze grijnsde, haar donkere ogen straalden warmte uit en Merry’s maag trok samen ondanks de vriendelijke houding van de vrouw.

‘Ik kan niet zo goed met nieuwe mensen overweg.’ Haar wangen werden rood. Dat wil zeggen, de laatste tijd kon ze dat in elk geval niet.

‘Nou, dat is geen probleem, meid. Als je hier een paar weken woont, komt het vanzelf goed met jou,’ zei Rowan vriendelijk. ‘Ik wip later deze week binnen om te zien hoe het met je gaat. O!’ Ze pauzeerde toen ze op weg ging naar de hal en wees naar een aantal sleutels die aan haken langs de rand van de keuken hingen. ‘Met deze kun je het huis in en uit. Sommige van de dierenhokken hebben een slot, maar daar hoeft je je niet druk om te maken. Negeer alle praatjes die je hoort over een ronddwalende verschrikkelijke sneeuwman.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Dat is gewoon een hoop onzin, niets om je zorgen over te maken.’

‘Verschrikkelijke sneeuwman?’ piepte Merry. Misschien hadden haar oudere broers gelijk. Ze waren met afschuw vervuld toen ze hoorden dat ze alleen naar Schotland zou gaan. Ze hadden haar gewaarschuwd voor allerlei gevaren, van wilde dieren tot gevaarlijke sneeuwstormen, maar ze had ze genegeerd, omdat ze haar saaie leventje een andere wending wilde geven.

‘De sleutels van Ava’s jeep hangen er ook,’ vervolgde Rowan. ‘Uiteraard ben je verzekerd!’ Ze straalde.

Merry had het hart niet om de oudere vrouw te vertellen dat ze al twee jaar niet had autogereden, hoewel ze wel haar rijbewijs had. ‘Ik loop liever. Ik zit toch niet ver van de hoofdstraat vandaan?’

Rowan fronste. ‘Er is een kortere weg achter het kippenhok achter in de tuin. Ava heeft vast een kaart bij de notities gedaan. Maar ga hier niet alleen rondwandelen als het donker is,’ waarschuwde ze.

Merry slikte. ‘Vanwege de verschrikkelijke sneeuwman?’ piepte ze, en haar benen werden opeens slap.

Rowan barstte in lachen uit. ‘Nee, meid, vanwege de sneeuw. Je wilt echt niet verdwalen als het zo koud is.’ Ze schudde nog steeds grinnikend haar hoofd en liep terug naar de voordeur. ‘Vergeet niet de notities te lezen.’ De oude vrouw knipoogde en daarmee sloot ze de deur.

Merry nam even de tijd om de stilte te verwerken en volgde toen het pad dat Rowan had genomen naar de hal en de afgesloten voor-

deur. Ze schoof een grote zwarte grendel voor de deur en sleepte er vervolgens een zware stoel uit de keuken naartoe en zette die ervoor. Ze pakte haar mobieltje uit haar zak en trok een gezicht toen ze zich herinnerde dat de batterij leeg was en stelde zich voor hoeveel berichtjes ze waarschijnlijk al had ontvangen van haar overbezorgde broers. Ze wisten tenminste dat ze geland was. Ze hadden ongetwijfeld de hele dag hun gedeelde trackingapp in de gaten gehouden, in elk geval tot de batterij van haar telefoon leeg was. Merry grabbelde in haar handtas, haalde haar oplader eruit en deed die in het stopcontact. Ze liep terug naar de keuken en negeerde de opborrelende angst. Ze pakte de map van de koelkast voordat ze op de bank ging zitten om te lezen.

Krab, tik, krab, tik. Merry liet de notities vallen en sprong op van de bank. Haar hart bonsde toen een pluizig bolletje vanachter de sofa aan kwam hupsen en met zijn pootjes op de glanzende rode tegels tikte. ‘Chewy...’ Merry zuchtte diep toen ze vooroverboog om het beestje achter zijn oren te krabben. ‘Ik zal aan deze geluiden moeten wennen, want anders zal ik het niet lang volhouden, en ik ga echt niet naar huis!’ Ze balde haar vuisten, ging achteroverzitten op de bank en nam de rest van de A4’tjes uit de kartonnen map, zodat ze haar tantes instructies kon doornemen. Er waren nog meer telefoonnummers van contactpersonen, een kaart van het huis waarop precies te zien was waar elk dier van haar tante was gehuisvest, de voedertijden en dieetvoorschriften, maar ook informatie over hun eigenaardigheden. Ze zou het later uit haar hoofd leren en de briefjes meenemen als ze zich ’s ochtends buiten zou wagen.

Merry nestelde zich dieper in de bank en gaapte. Het was een lange reis vanuit Hertfordshire en de stress door de vijf uur vertraging had haar extra moe gemaakt. Ze bladerde door de documenten, sloeg haar ogen neer totdat ze een pagina met de titel STRIKT GEHEIM zag, dat in opvallend rode hoofdletters was neergekrabbeld in haar tantes slordige handschrift. Merry had haar tante Ava nog nooit in het echt ontmoet, maar ze hadden de afgelopen maanden heel vaak met elkaar gesproken aan de telefoon. Ava was de zus van haar moeder. Ze had ruzie gemaakt met Merry’s vader vlak nadat Merry’s moeder twintig jaar geleden onverwachts was overleden, waardoor de twee

kanten van de familie van elkaar vervreemd waren geraakt. Maar Merry had een oude brief van Ava gevonden in haar vaders bureau en had haar niet lang geleden in een opwelling geschreven, en haar tante had geantwoord. Dit had geleid tot het over en weer schrijven van briefjes en kaarten en een aantal lange telefoongesprekken. En nu ze Ava's brief in Chestnut Cottage las, voelde het alsof ze plotse-ling bij haar in de kamer was.

Lieve Merry, wat ik je nu ga vertellen is van het grootste belang en alleen jij mag het weten...

Merry ademde onregelmatig terwijl haar hart sneller begon te kloppen. Wat wilde haar tante precies onthullen en waarom was zij erbij betrokken?

Het spijt me zo dat ik niet in Chestnut Cottage was om je te verwelkomen voordat ik vertrok om mijn vlucht naar het dierenopvangcentrum in India te halen, maar ik waardeer het echt dat je me helpt met het verzorgen van mijn dieren in mijn afwezigheid. Ik kijk ernaar uit om je eindelijk in het echt te ontmoeten als ik in het nieuwe jaar terugkom. Ik kan me zo voorstellen dat er moed voor nodig was om in je eentje helemaal naar Schotland te reizen, maar ik ben zo blij dat je het lef had om naar Christmas Village te komen en verder te gaan met je leven. Je begrijpt wel dat ik tijdens mijn reis naar India niet bereikbaar ben, want ik woon daar ver van de bewoonde wereld.

Niet dat Merry's tante Ava in Schotland wel de moderne technologie had omarmd. Ze had geen computer en vergat regelmatig haar afstandse mobieltje, dat Merry bij het raamkozijn van de keuken had zien liggen, op te laden. Haar aandacht werd getrokken door de kanariegele rechthoekige telefoonhoorn die naast de koelkast aan de muur hing en ze schudde haar hoofd... Ze zou er eigenlijk haar broers mee moeten bellen, maar ze was niet klaar voor hun node-loze drukte en hun verzoeken om terug naar huis te komen.

Dat is waarom alles wat je moet weten op deze briefjes staat. Ik voeg deze brief eraan toe, dus mijn excuses voor mijn slordige handschrift, maar de taxi komt over krap tien minuten en ik heb veel om uit te leggen. Als je vragen hebt moeten ze wachten tot ik terug ben in Schotland, want NIEMAND behalve jij, ik en één andere persoon in het dorp weten ervan. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het is dat je dit voor jezelf houdt...

Geboeid en ietwat opgewonden ging Merry rechter zitten op de bank. Dit is waarom ze naar Schotland was gekomen. Om zich los te maken van haar saaie wereld, om iets te doen met haar leven...

De afgelopen veertig jaar had ik het voorrecht om de kerstman te spelen voor de volwassenden in Christmas Village. Mijn moeder was voor mij de kerstman en mijn grootmoeder voor haar, dus dit is een belangrijke familietraditie die uit een fonds wordt betaald dat meer dan honderd jaar geleden door jouw overgrootmoeder is opgericht.

Als je moeder nog had geleefd, zou ze hier vrijwel zeker bij betrokken zijn geweest. Ze zou waarschijnlijk nu hier zijn geweest en het samen met jou hebben gedaan. Ik had gepland om alle cadeautjes voor de dorpsbewoners geregeld te hebben voordat ik zou vertrekken naar de dierenopvang, zodat ik je niet hoefde lastig te vallen, maar helaas heeft het stormachtige weer de komst van mijn aankopen vertraagd. Dit is, lieve Merry, waar jij in beeld komt.

‘Wauw,’ Merry verslikte zich. Het klonk als een grote verantwoordelijkheid. Zou ze het aankunnen? Ze beet op haar lip. Maar aan de andere kant, was dit niet juist de reden dat ze naar Christmas Village was gekomen? Om eindelijk iets te bereiken en haar leven weer op te pakken? Ze knikte. Dit avontuur was haar op het lijf geschreven. Niet voor niets was haar naam Merry, een kerstgerelateerde naam die paste bij een kerstman. Was het misschien een teken? Ze

zuchtte, keek de kamer rond en vroeg zich af wat voor cadeautjes ze moest inpakken, hoe haar tante Ava had besloten wat te kopen. Zou ze het misschien hebben uitgevogeld als alles eenmaal was bezorgd?

Als de cadeautjes uiteindelijk zijn bezorgd, dan wil ik graag dat je ze inpakt en er de namen op zet. Ik heb een complete lijst met ontvangers bijgevoegd, het zijn er twintig in totaal, en wat ik voor ze heb gekocht staat op de volgende bladzijde. In de komende dagen bezorgt jouw mysterieuze helper een zak. Doe daar de ingepakte en gelabelde cadeautjes in en laat de zak dan 's ochtends op 24 december achter bij de achterdeur van Chestnut Cottage. De zak wordt opgehaald en de cadeautjes worden uitgedeeld tijdens het kerstconcert van het dorp rond de kerstboom in de hoofdstraat. Uiteraard ben jij daarbij om onze familie te vertegenwoordigen.

Denk eraan, je mag deze informatie onder geen beding aan anderen vertellen. Dit geheim is al generatieslang in onze familie. Heel erg bedankt dat je ons helpt dit geheim te bewaren, Merry.

Liefs

Tante Ava xxx

‘Oké, wauw.’ Merry legde de brief op de rest van de stapel en haalde diep adem. Ze kon best een familiegeheim bewaren en cadeautjes inpakken, en er een naam op zetten was ook niet al te moeilijk. Het zou waarschijnlijk makkelijker zijn dan de dieren van haar tante Ava verzorgen. Ze wierp een vluchtige blik op haar laptoptas, die ze op de keukentafel had laten liggen, en stond toen op om haar benen te strekken. Daarna opende ze de koelkast om wat eten voor zichzelf te zoeken.

Een uur later haalde Merry haar laptop uit de tas. Chewy hupte heen en weer bij de hoek van het vuur, dus ze pakte het konijn op en zette het op een kussen naast haar op de bank, zodat ze zijn oren

kon aaien. Volgens de eerste alinea van haar tantes notities die ze eerder vluchtig had doorgelezen, had het konijn 's avonds graag gezelschap en hield het van knuffelen. Ze nestelde zich op de bank en trok haar voeten onder zich. Ze verplaatste de brief en de notities naar de andere kant van het konijn voordat ze aan het werk ging. Ze was hier om haar roman af te maken; ze zou niet langer smoesjes verzinnen en de roman eindelijk naar een uitgever sturen. Voor het eerst in twee jaar zou Merry zich niet laten belemmeren door haar angsten en onzekerheden. Toen ze de eerste alinea's van haar boek las, vielen haar ogen dicht.

Het vroom overduidelijk. Merry gaapte en toen ze een oog opende probeerde ze aan het licht te wennen, dat was afgezwakt tot een inktzwarte duisternis. Haar laptop was nog opengeklapt en rustte op haar schoot, maar de accu was helemaal leeg, wat suggereerde dat ze heel lang had geslapen. Ze gaapte weer, ademde diep in en werd langzaam helemaal wakker voordat ze op haar horloge keek. Het was negen uur. Bijna tijd om naar bed te gaan. Ze moest haar broers bellen voordat ze ging slapen. Nog steeds wazig streek ze met haar hand over haar voorhoofd en strekte ze grommend haar benen, omdat ze het er niet mee eens waren. Vervolgens zette ze haar laptop voorzichtig op de dichtstbijzijnde salontafel. Toen ze stond, vielen er papiersnippers als sneeuwvlokken op de grond. Juist toen ze vooroverboog om er wat op te pakken, gleed haar blik terug naar de bank en de half opgegeten resten van haar tantes brief en notities. Haar ogen schoten naar het konijn dat ernaast lag. Zijn ogen waren glazig en alle vier zijn pootjes wezen omhoog. Daarop slaakte Merry een pijnlijke kreet.